

Korizmeno vrijeme

Korizma nam danas postavlja to odlučujuće pitanje: Rastem li ja u svojoj vjernosti prema Kristu, u svojoj potrebi za svetošću?

Živim li ja širokogrudno apostolat u svakodnevici, svom običnom radu, među svojim poslovnim kolegama? (Susrest s Kristom, 58) Sveti Josemaría Escrivá

11. Travanj

Počela je korizma - vrijeme pokore, čišćenja i obraćenja. Taj zadatak nije lagan. Kršćanstvo nije neki udoban

put: nije dovoljno pripadati Crkvi, a onda jednostavno pustiti da godina za godinom prolazi. Prvo obraćenje – jedinstven nezaboravan trenutak, u kojemu smo jasno spoznali što Bog od nas očekuje – vrlo je važno u našem životu, u životu kršćanina; no još su važnija i teža sva druga obraćenja koja slijede nakon prvoga. I kako bismo olakšali djelovanje milosti u tim kasnijim obraćenjima, moramo sačuvati mladu dušu, moramo zazivati Gospodina, moramo znati slušati kako bismo u sebi otkrili krive stvari i mogli moliti za oprostjenje.

Kako bismo mogli korizmu bolje započeti? Obnavljamo vjeru, nadu i ljubav; iz toga proizlazi stav pokore, potreba za očišćenjem. Korizmeno vrijeme nadaje nam ne samo priliku da činimo više vanjskih djela pokore; kad bismo samo na to mislili onda bi nam izmaknulo duboko značenje toga vremena za kršćanski život, jer

vanjska djela moraju, kako rekoh,
nastati iz vjere, iz nade i iz ljubavi.
Susret s Kristom, 57

U ovoj korizmi želimo ponovno
shvatiti da kršćanin ne smije biti
površan. Pa bio on sav zaokupljen
svojim uobičajenim poslom,
pretovaren zadaćama i stalnim
napetostima kao svi drugi ljudi,
kršćanin se mora ipak istodobno
sasvim pouzdati u Boga, jer je dijete
Božje.

Božje sinovstvo divna je istina,
utješna tajna. Ono posve ispunja naš
duhovni život, jer po njemu učimo se
ophoditi sa svojim nebeskim Ocem,
upoznati ga i ljubiti Ga. Ono nadom
ispunja našu nutarnju borbu i ono
nam dariva povjerljivu
jednostavnost male djece. Još više:
upravo zato što smo djeca Božja, s
ljubavlju i s divljenjem gledamo na
sve stvari koje potječu iz ruke
božanskog Oca Stvoritelja. Na taj

način živimo kontemplativno usred svijeta i ljubimo ovaj svijet.

Liturgija korizme objašnjava posljedicu Adamova grijeha u čovjekovu životu. Adam nije želio biti dobar sin Božji i suprotstavio se. Istodobno čujemo i stalni odjek „felix culpa“ – blagoslovljena, usrećujuća krivnja – o kojoj će u Uskrsnom bdijenju pjevati cijela Crkva (Uskrsni hvalospjev).

Kad je došla punina vremenâ, posla Bog svog jedinorođenog Sina na svijet, da ponovno uspostavi mir: da otkupljujući ljude od grijeha, „ut adoptionem filorum reciperemus“ (Gal 4,5), postanemo djeca Božja, oslobođeni od jarma grijeha i sposobni za dioništvo u životu Presvetoga Trojstva. I tako je On toga novoga čovjeka, taj kalem djece Božje (usp. Rim 6,4-5) osposobio da cijeli svijet oslobodi od nereda i sve obnovi u Kristu (Ef

1,5-10), koji je sve pomirio s Bogom (*usp. Kol 1, 20*).

Dakle, vrijeme pokore. No, kako vidimo, to nije ništa negativno. Korizma se mora živjeti iz duha sinovstva, koje nam je Krist priopćio i koje boravi u našoj duši (*usp. Gal 4,6*). Gospodin nas zove da Mu se približimo sa željom da Mu budemo jednaki: „Nasljedujte Boga, budući da ste ljubljena djeca“ (*Ef 5,1*). Tako možemo ponizno ali gorljivo djelovati na Božjem planu: sjediniti što je odvojeno, spasiti što je izgubljeno, sastaviti to se zbog grješnih ljudi raspalo, dovesti dobro dočetku ono što je skrenulo s pravog puta i opet uspostaviti božansku slogu u cijelomu svijetu

hr-hr/dailytext/korizmeno-vrijeme/
(14.03.2026.)